
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

BARÁTSÁG - ÉS BARÁTSÁG

Lukács ev. 23,1-12

2016.AUGUSZTUS 21.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 2. zsoltár

Imádkozzunk: Kész a mi szívünk is, Mennyei Atyánk, Neked énekelni, Hozzád fohászolni, dicső dolgaidat elujjongani, Előtted meghódolni, szent nevedet magasztalni. Kész a szívünk, és mégis érezzük, annyi kétség, aggodalom, gyötrellem, ellentmondás, lázadás, véték és bűn lakozik bennünk, hogy aggódnunk kell, hogy ez a mi készségünkkel, hajlandóságunkkal, hogy eléd álljunk és Téged felmagasztaljunk, mégsem állhatunk meg Teelőtted. Kérünk Mennyei Atyánk, küldd el Szentlelkedet, oldozz fel bennünket terheink alól, tisztíts meg bennünket vétkeinkből és eleveníts meg szent akaratom szerint, hogy a készségünk szent elkötelezettség legyen, elkötelezésünkben pedig járassunk azon az úton, amelyet Te rendeltél, hogy imádságunkkal, énekünkkel, egész életfolytatásunkkal, szent törvényedet betöltve valóban méltók legyünk arra, hogy gyermekeidnek neveztezzünk. Kész a mi szívünk arra is, Mennyei Atyánk, hogy megnyíljunk előtted, befogadjuk üzenetedet és a szerint éljünk. Küldd el hát Lelkedet, ragyogtasd ránk Igéd világosságát, áldd meg istentiszteletünket, közösségünket, add nekünk mennyei ajándékaidat. Krisztusért, a mi Urunkért hallgass meg bennünket. Ámen

Textus:

És fölkelvén az ő egész sokaságuk, elvitték őt Pilátushoz. És vádolni kezdték őt, mondván: Úgy találtuk, hogy a népet félrevezeti, és tiltja a császár adójának fizetését, mivelhogy önmagát ama király Krisztusnak mondja. Pilátus pedig megkérdezte őt, mondván: Te vagy-e a zsidók királya? És ő felelvén néki, ezt mondta: Te mondd! Mondta pedig Pilátus a főpapoknak és a sokaságnak: Semmi bűnt nem találok ebben az emberben. De azok erősködtek, mondván: A népet felzendíti, tanítván az egész Júdeában, elkezdve Galileától mind idáig. Pilátus pedig Galileát hallván, megkérdezte, vajon galileai ember-e ő? És mikor megtudta, hogy a Heródes hatósága alá tartozik, Heródeshez küldette őt, mert az is Jeruzsálemben volt azokban a napokban. Heródes pedig Jézust látva igen megörült: mert sok ideje kívánta őt látni, mivel sokat hallott

felőle, és azt remélte, hogy majd valami csodát lát, amit ő tesz. Kérdezte is őt sok beszéddel; de ő semmit nem felelt néki. Ott álltak pedig a főpapok és az írástudók, teljes igyekezettel vádolván őt. Heródes pedig az ő katonáival egybe semminek állítván és kicsúfolván őt, miután felöltöztette fényes ruhába, visszaküldte Pilátushoz. És az napon lettek barátok egymással Pilátus és Heródes; mert az előtt ellenségeskedésben voltak egymással. (Lukács 23:1-9)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Lukács evangéliuma szerint olvassuk az evangéliumi történeteket és a Biblia-olvasó kalauz beosztása szerint ezt a részt olvastuk ma reggel az újszövetségi szakaszban. Nem szoktam kitérni a napi Igék elől, ezt tudja jól a gyülekezet, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő, az Igével kell előállni. De most mégis, talán azért, mert sokan pihenni voltak, talán azért, mert az olimpiai játékokon sok öröm ért bennünket, talán azért, mert tegnap nagy nemzeti ünnepünk volt, talán azért, mert a nyárnak sok áldása, öröme ott van a szívünkben, valami kétség támadhat, miért van itt most előttünk ez az Ige, Jézus szenvedéstörténetének ez a részlete?

Három fontos vonatkozást szeretnék megemlíteni, amely azt hiszem, nemcsak megmagyarázza nekünk, hogy miért nem kell ez elől az Ige elől a szép napokon sem kitérni, hanem még közelebb visz a keresztyén hálaadásunknak, a szabadítás nagy titkán való örvendezésünknek a mélységeihez is. Természetesen, Luther figyelmeztetését is figyelembe kell vennünk, aki nagy erővel tanította, hogy Isten kegyelmét és igazságát „sub contrario”, mindig az ellentétében látjuk és tapasztaljuk meg. Vagyis az igazság és a kegyelem éppenséggel az ellentéte alá van elrejtve. Itt, ebben a történetben is el van rejtve, de megtalálhatjuk, és hiszem is, hogy Isten éppen így szeretné megmutatni kegyelmének nagy titkát. Továbbá, azért is fontos ehhez az Igéhez odahajlunk, mert itt van mindjárt előttünk az, amit nemrégiben olvastunk, már Jeruzsálemben történt, amikor a tanítványok csodálták a templom csodálatos építményét, ám Jézus mégsem a csodálatos építmény dicséretéről beszélt nekik, hanem felkészítette őket a bekövetkezendő nehéz időkre: amikor majd testvér testvér ellen, szülő gyermek ellen, gyermek szülő ellen támad, amikor majd törvényszékekre hurcolják a keresztyéneket és megvádolják őket. Azt mondta tanítványainak, ezt olvassuk Lukács evangéliuma 21. részében: tökélték el azért szívetekben, hogy nem gondoskodtok előre, hogy mit feleltek védelmetekre. És ímé, néhány nap múlva ő maga áll ott vádlói előtt, és látjuk is, és a fülünkben van még a Gecsemé-kerti imádság, a vérverejtékes győzelme az engedelmességért: ímé, Jézus teljesen az Atya kezébe tette le az életét, eltökélte, hogy nem készít semmit előre a maga védelmére, és beteljesíti az ézsaiási jóvendölést: nem nyitotta meg száját, néma volt, mint bárány az őt nyírók előtt. Ha ezt látjuk, közelebb kerülünk ahhoz, ami sub contrario, az ellentéte alá van elrejtve: ez a kegyelemnek a nagy titka. Nem térhetünk ki előle, nem is kell kitérnünk előle.

Most az evangélista utolsó megjegyzését emeljük ki – ez igen fontos. Látszólag csak beleszúrja a történetbe, odavetett szónak tűnik, nem lenne fontos megjeg-

gyezni, a többi evangélista nem is emlékezik meg erről. Lukács még ideszúrja, tehát mégis fontos dolgot jelez vele, éppen akkor amikor Heródes visszaküldte Pilátushoz Jézust, miután ellabdáztak vele, vagy ahogy Kálvin mondja, miután úgy dobálták itt Jézust, ahogy valami kenyérmaradékot odavetnek a kutyanak. Így vetette őt Heródes vissza Pilátus joghatóságába, hamis ítéletre, kereszthalálra. És ekkor jegyzi meg Lukács: *ezen a napon lettek barátok egymással Pilátus és Heródes, mert azelőtt ellenségeskedésben voltak egymással.* Különös kontraszt ez, kedves testvérek. Azt, hogy mi a hatalomnak, e világi hatalomnak a természete, azt mi, közemberek is sokféleképpen el tudjuk mondani, és leginkább azon szoktuk megérezni, amikor új adókat vetnek ki, vagy éppen könnyítik egy időre az adókat, vagy amikor a nagyurak háborúkat hirdetnek és elviszik a fiainkat katonának (ma már lányainkat is!), vagy amikor a hatalmasok basáskodnak az emberek fölött vagy amikor hébe-hóba értesülünk arról is, hogy a nagyok milyen viszonyban vannak egymással. Sokat mondják mostanában, hogy a modern kor tömegkommunikációs eszközeinek révén mi már sokkal-sokkal többet tudunk a hatalmaskodás természetéről, mint a régiek (például Lukács evangélista), én azonban azt javaslom mindenkinek, hogy nyissa ki Tacitus római történetíró munkáit, olvasson bele a fanyar mondataiba, bizony, kétezer évvel ezelőtt is tökéletesen tudta az ember, hogy mi az, amikor két hatalmasság (például, Heródes és Pilátus) ellenségeskedésben áll egymással. És még azt is, mi az, amikor kibékülnek egymással, barátok lesznek, és hogy miért. Különös kontraszt ez, az emberi hatalom természetére világít rá, de még ennél többre is.

Ha lépésről lépésre végigkövetjük ezt a szakaszt, először azt látjuk, hogy elviszik Pilátushoz Jézust. A Nagytanács már elvégezte, hogy halálra adják, de mivel abban az időben római fennhatóság alá volt vetve Izrael, a halálos ítéletet a helytartóval jóvá kellett hagyatni. Elhurcolták hát Jézust Pilátushoz és négy nagyon súlyos vádat hoztak fel ellene, de érdekesképpen majd az ötödik lett az, ami Pilátust cselekvésre készítette. Az első vádjuk az volt Jézus ellen, hogy félrevezeti a népet, hamis dolgokat tanít, nem az igazságot mondja, nem a valóságnak megfelelően beszél a dolgokról, ámítja az embereket. A második vád: tiltja az adófizetést. A harmadik: királynak nevezi magát. Szépen össze vannak szedve ezek a vádak, egy is elég lenne egy súlyos ítélethez, hát hármat mondtak mindjárt. Pilátus azonban elhárította ezeket a vádakokat, és azt mondja, én nem látok ebben az emberben semmi bűnt. Talán a Pilátushoz beérkező ügynökjelentések nem mutatták Jézus működését súlyosnak, és nyilván Pilátus nem értett a zsidó kegyességbe tartozó finom vallási dolgokhoz, ezért elejét is akarta venni bármiféle félreértésnek. Talán még az is eljutott Pilátus fülébe, hogy éppen ellenkezőleg: ez a Jézus nemrég azt mondta a templomnál egy vita során, hogy adjátok meg a császárnak, ami a császáré! Dehogy tiltja ez az ember az adófizetést! Azt pedig, hogy messiás-királynak tartja magát, nos, ez valami spirituális dolog. Nem látok én benne semmi bűnt – tehát ezzel vetette vissza Pilátus a vádakokat. De a vádlók nem hagyják magukat, és mondják tovább: de lázadást szít. Ez bizony, súlyos vád. Lukács evangélista idézi a

terminus technicust is, ez a kifejezés mindösszesen kétszer szerepel az újszövetségben, és mindkét esetben azt jelenti, amikor felusztítják az embereket, úgy hangolják őket, hogy megindul az áradatuk, káosz tör ki, nyughatatlanság támad. Nos, ez a negyedik vád: Jézus usztító agitátor. És ebben a negyedik vádban hangzik el egy megjegyzés – ezt neveztem ötödik vádnak, és ez üt szeget Pilátus fejébe. Azt mondják a vádlók: felzendíti az egész népet, tanítván egész Júdeában elkezdve Galileától. Galilea. Már az evangélium elején is hallottuk, hogy amikor Jézus elhívja a tanítványokat és ezt mondja Fülöp Náthánélnek: gyere, megtaláltuk a Messiást, akkor Náthánél azt mondja: Názáretből jöhet-e valami jó? (János 1,47) Názáret Galileában van. Jöhet-e Galileából valami jó? Galilea volt a viiharsarok, a nyugtalanságok, lázadások, forrongások vidéke. Nos, ez a szó, hogy *Galileától kezdve...*, ez megüti Pilátus fülét, és nyomban – amint tisztázza, hogy Jézus valóban onnan jött – átküldeti őt Heródeshez, Galilea Heródeshez tartozik, ő Heródes a bábkirály, Galilea Heródes jurisdic-tio-jába esik, döntse el ő a dolgot. Kezdődik a labdázás. Heródes előbb szerfelett megörült, hogy végre láthatja Jézust. Éppen Lukács evangélista jegyezte fel korábban (Lk 9,7-9), hogy Heródes már nyomoztatott Jézus után, és kereste a találkozás lehetőségét. Csodát akart látni, jelet akart látni, valami nagyszerű dolgot akart látni. És most, itt a lehetőség: ösztökéli és buzdítja is Jézust, miután odavitték vádlottként, hátha láthat valamit ő is. Mert mi dolog az, hogy az uralkodók ülnek fenn a fellegvárakban, szépen kényelemben, védelemben, ott szoktak történni a nagy dolgok a palotákban, mi szegény emberek csak állunk a kapun kívül és ágaskodunk, hogy odabenn miféle nagy dolog történik..., most meg itt fordítva van minden?! Jött Galileából a sok hír egy Jézus nevezetű emberről, aki csodákat tesz, betegeket gyógyít, halottakat támaszt föl, megszorítja a kegyelmet, isteni erővel parancsol a természetnek, ördögöket űz ki. Hát ez a látványosság, ez az érdekesség, ez a csoda – hát ez járna azért Heródesnek is! És éppen itt van az, ami már a Pilátus előtti meghallgatáskor láttunk, de itt Heródes előtt még inkább szembeszökő: nem szól Jézus semmit; vagy ha tetszik, ha mond is valamit, az is mind valami egészen más, szinte semmi köze a történetekhez. Jézus nem áll kötélnek. Majd a kereszten, amikor a két lator közé megfeszítve függ a mi üdvözítőnk, halljuk az egyik latortól: ha te vagy a király, ha te vagy a messiás, te vagy az Isten fia, szabadítsd meg magadat és szabadíts meg bennünket is! jöjjön a csoda, jöjjön a jel! De tudjuk jól, az evangélisták ezt többször feljegyzik, Jézus ilyen kéréseknek soha nem tett eleget. Jelt akarunk látni tőled, mondták neki a Jeruzsálemből kiküldött a farizeusok, a nyomozók, és mindegyre jelet, bizonyítékot, csodát kértek tőle. Mutass valamit, és akkor hiszünk neked. De Jézus elutasítja ezt, és ahhoz tartja magát, amit a tanítványainak is mondott: tökéljétek el magatokban, hogy semmivel nem készültök előre a ti védelmetekre. Majd a Szentlélek azon az órán megadja nektek, hogy mit kell mondanotok. Heródes – jegyzi fel Lukács evangélista – miután nem kapta meg azt, amit kért, pedig sok beszéddel ösztökélte őt, a katonáival semminek állította Jézust, vagysis kicsúfolta, megalázta, királyi palástba öltöztette és visszaküldte

Heródeshez. És ekkor lettek őt — Heródes és Pilátus — barátok. A Biblia-magyarázók sokféleképpen magyarazzák ezt az igehelyet, mi több, súlyos vitákat folytatnak rajta. Néhány magyarázatot hadd hozzak ide, mindenik érdekes, ámbar tulajdonképpen mégiscsak az a lényeges, amit Lukács mond, abban rejlik a nagy kegyelem. Van, aki azt mondja, hogy miután Lukács nem kommentálja a dolgot, nem minősíti ezt a barátságot sem így, sem úgy, a megjegyzését úgy kell vennünk, mint pusztá megjegyzést, ideszúrja a történetbe, mert ez éppen ekkor történt. Lukács olyan pogányoknak rómaiaknak, görögöknek, birodalomlakóknak írta az evangéliumot, akik a zsidók belső ügyeiben nem voltak járatosak. Ezért történetíró módjára rögzíti, ki volt a császár, amikor az Úr Jézus Krisztus született, melyik császár uralkodása idején kezdette meg nyilvános működését, kik voltak Júdeában a helytartók, kik voltak ott a Római birodalom által odahelyezett báburalkodók, és így tovább. A célja az volt, hogy olvasói, úgymond, képben legyenek. És ez a megjegyzés is – állítják sokan – éppen csak ennyit szolgált, hogy nos, igen, Heródes, igen, Pilátus, akkor az ő kezükben volt a helyi hatalom. De nem minősíti barátságukat.

Én azonban azt hiszem, az evangélisták szűkszavúsága okán mégis fel kell vetnünk, hogy ha olyan drága volt a papír meg a tinta (és az volt nagyon), és amúgy is olyan szűkszavúak az evangélisták, dacára annak, hogy mi olvasók, nyilván, annyi mindenre lennének kíváncsiak, annyi részletet, apróságokat, adalékot szeretnének tudni, és ők mégis szűkre fogják a szót, akkor itt több ennek a megjegyzésnek a jelentősége, mint amivel néhányan megpróbálják elintézni. Van egy magyarázat, amelyik inkább a régi római történetírók elkeseredett – mi több, nyugodtan mondhatjuk – fanyar cinizmusához igazodik, és azt mondja: íme, tessék, hát mikor lettek barátok? Amikor egy koncepció perben elítélték az ártatlant. Ilyen a hatalom, ilyenek a hatalmasok, ilyenek a politikusok, ilyen a közélet! És máris óvnak minket: messze, messze, kerüljük el ezt az egészet! Ehhez aztán még hozzá teszik, különösen manapság Latin-Amerikában, az úgynevezett felszabadítási teológia képviselői, s ezt képviseli némiképpen a jelenlegi római pápa is, hogy sokak szerint Jézust itt tulajdonképpen egy politikai konstrukcióba keverték bele ellenfelei, pedig dehogy, mondják az újmódi igemagyarázók, dehogy, Jézus eleve benne volt. Dehogy bűnös! – legyintett Pilátus, amikor azt hallotta, hogy Jézus messiáskirálynak mondja magát. De éppenséggel fölkapja a fülét, amikor hallja, honnan jött! Honnan jött? – Galileából! Ott forradalmak szoktak támadni, ott felszabadító háborúkat szoktak indítani. És ekkor a két hatalomféltő hirtelen nagy barátja lett egymásnak. Tacitus mondja, hogy amíg nincs veszély, az egyik nagyság ellensége a másiknak a még több hatalomért, de közeleg a nyomorúság, mindjárt összefognak és barátok lesznek. Nehogy már ez a galileai jöttment, meg a vele idegyűlt a galileai jöttmentek elvegyék a mi hatalmunkat! Tudjuk, Pilátus kegyetlen helytartó volt. Ezt is Lukács jegyzi fel, egy alkalommal, amikor galileai zarándokok mentek fel Jeruzsálembe, a templom előtt forrongás tört ki, és Pilátus ott a templom szent terén ontotta ki a vérének a galileai embereknek. Hát akkor talán így kell érteni ezt a barátságot. Ez egy politikai

szövetség volt.

Ez megdöbbenő, sőt, rettentő, és azt mondjuk, talán, mégsem erről van itt szó, hanem egyszerűen csak arról, hogy ez a két ember gesztusokat tett egymásnak. Leginkább én is azt gondolom, talán így lehetett ez a történetet ebben a vonatkozásban megérteni: Pilátus tett egy gesztust Heródesnek. Mikor megtudakolta a hallott szó nyomán, hogy Jézus galileai, nyomban dönt: itt van Heródes is Jeruzsálemben, ítélje el ő! Aztán Heródes is tesz egy gesztust: visszaadja Jézust Pilátusnak; mégiscsak Pilátus a római birodalom képviselője, ítélje el ő. És ahogy így labdázunk Jézussal, egyszer csak kialakul köztük egy efféle érdek-vezérelt barátság. A rosszra való barátság.

Van egy harmadik magyarázat is, – ez talán a legérdekesebb, és itt jutunk el Luther igazságának a mélységéhez. Azt mondja egy középkori Biblia-magyarázó, igen bátran hadd jegyezzem meg, és ennek kapcsán nagyon nehéz lesz nekünk minden korábbi megjegyzést és előzetes tudásunkat és tapasztalatunkat félretenni. Tehát, azt írja Lukács, hogy barátok lettek azon a napon. Barátok lettek. A barátság gyakorlása erény. Az antik filozófusok szerint, a középkori filozófusok szerint, a mai filozófusok szerint a barátság az egyik legnagyobb dolog – e kérdésben nem változott a világ. Jézus ezt mondja János evangéliumában a tanítványainak, hogy nem mondalak többé titeket szolgálknak, a barátainknak mondalak titeket (János 15,15). Vagyis, az egyik legnagyobb dolog történik itt: barátság szövődik két ember között. És azt mondja ez a középkori magyarázó: lám, a mi Urunk Krisztusunk ott, amikor ítéletre vitték, ott, amikor az Őt vádolók már belekezdtek borzasztó, cinikus, révült játékukba, ott az Úr Jézus Krisztus hallgatása, alázatossága, gyengesége, kiszolgáltatottsága barátságot létesített. Megrázó ez a megjegyzés! Én minden idegszálammal tiltakozom ellene, és azt hiszem, mindannyian tiltakozunk ellene, és azt mondjuk: igen, igen, nagy dolog a barátság, de mint minden nagy dologban, így a barátságban is, megjelenik az azzal való visszaélés. Megmutatkozik a fonákja, sőt, megmutatkozik a rettenete is, hiszen Heródes és Pilátus a rosszban lettek barátok. Pedig, és éppen ellenkezőleg a mi igazi barátságunknak éppenséggel a jóban, az Isten törvénye betöltésében, a szent életben, az Isten-keresésben, az egymás hite által való épülésben, a szent dolgokban kellene létesülnie és teljesednie. Így van. És ez a döntő igazság és ez megáll. Mégis, ha a Luther szavához igazodunk, és azt mondjuk, hogy ímé, itt áll előttünk egy egészen különös, elítélendő tény, amit az evangélista mintegy lábjegyzetbe tesz, ez a különös, felzaklató fordulat ebben a történetben! Két ellenség, két hatalomra vágyó ember, akik korábban nyilván, ahol tehették, fúrták egymást, feljelentették egymást, denunciálták egymást, egyszer csak itt, egy napnál világosabb helyzetben, amikor szabadon kellene engedniük Jézust, barátok lesznek és halálra adják az ártatlant! Nem az igazságban, a rosszban lettek barátok. De ez a rettenetes barátság mit mutat meg nekünk – Sub contrario?

Mindenek előtt azt, hogy Jézus azért jött, azért feszített meg, azért nem szabadította meg magát és szállt le a keresztről, és azért nem tett csodát, azért halt meg, holott csak egy mozdulatába került volna, hogy elrendezze az emberi

világot, nos azért nem hívott légiónyi angyalt már a Gecsemáné-kertben sem, hogy ezzel az Ő áldozatával egyszer s mindenkor, örökkévaló módon megbékítsen minket Istennel. Ez a tükre ennek a hamis barátságának, amely mégis a Jézus okán létesült (mert az Ő halálra ítéelésének okán létesült!), ez a tükre ennek a rettentő szövetségnek, amely most itt az Ő elítéltetésében létesült, ez a tükre ennek a felfoghatatlan, mondjuk ki, iszonytató, undorító összeszövetkezésnek, amit ez a két hatalmas ember itt Jézust ide-oda dobálva megtalál egymás között. Lám, egyetértenek, - ez a tükre ennek az egyetértésüknek, de csakis: sub contrario, mintegy az ellentétében, amely alatt el van rejtve, hogy azért jött Jézus, azért halt meg Jézus, hogy mi megbéküljünk Istennel. Hogy az Isten barátai legyünk. Lukács olyan érdekesen és finoman mondja: azon napon lettek barátok egymással, mert előtte ellenségeskedésben voltak. Itt tehát a barátsághoz megbékélés kellett, mert korábban ellenségeskedésben voltak, vagyis megbékéltek, és barátok lettek. Borzasztó. És mégis, a borzalom mögött, ennek a mélyére rejtve, beletekinthetünk abba, hogy ezért jött Jézus! Hogy mi Istennel megbéküljünk és Istennel megbékélve, egymással is békeségünk legyen. Nem a hamisságban, nem az összeesküvésben, nem a cinikus hatalom-játékokban, nem az önféltésben, hanem Isten szent törvényének betöltésében.

Jézust hamis váddal é hamis ítélettel keresztre adták, meghalt az egyetlen igaz. Milyen megrendítő, hogy az, aki mindenek bírója, önként áll a hamis ítélet alá. Mégis! Sub contrario, – mert ahogyan a Heidelbergi Káté mondja, éppen ebben van elrejtve a mi egyetlen reményünk. Lészen eljövendő ítélni élőket és holtakat – mondjuk az Apostoli Hitvallásban. Mit jelent ez? – kérdezi a káté. Azt jelenti, hogy felemelt fővel várom az én Uramat és Krisztusomat, mert benne azt a bírót ítéltek meg, benne az a bíró halt meg érettem, az a bíró áldozta oda magát az én üdvösségemért, aki mint mindenek bírója jön majd ítélni. Az én barátom jön vissza, aki így végezte el halála árán Istennel való megbékélésünket. Aki így és ezért mondja tanítványainak: nem mondalak többet szolgáltnak, a barátaim vagytok. Amit itt Lukács világosan leír, az az elferdült és Istentől elfajzott világnak a képe. Ebbe vetette bele magát megváltásunkra Krisztus - és mögött a rettenetes kép mögött ott van az igazság, az Isten-szeretet, az Isten irántunk való barátságának valósága, és ott van az a hívás is, amit Pál apostol mond a Korinthusi levélben: Krisztusért járva követségben mintha Ő kérne, úgy kérünk mi is benneteket, béküljete meg az Istennel. Ámen

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, engedd, hogy szívünk teljesen Krisztusunkhoz hajoljon, és csak Őhöz, mert Őbenne rejtetted el kegyelmedet, velünk való megbékélésedet és szeretetedet. Ő megítéltetett, hogy bennünket felmentess. Ő meghalt, és feltámadott, hogy mi is meghaljunk a bűnnek és új életre támadjunk. Eljött és kiszabadított a bűn a fogságából, hogy benne élve, Neked örvendezhessünk, igazságodban járassunk, szeretetedet betölthessük, és többé

ne szomjúhozzunk utánad. Bocsásd meg a mi hamis barátságainkat a mások kárán, mások vesztén, bocsásd meg az érdekszövetségeket, hogy olyan gyakran cinikusan elintézzük az élet döntő dolgait. De leginkább azt kérjük, hogy minket is taníts meg arra, hogy a legnehezebb helyzetekben, megvádoltatásban, egész keresztyén létünk megcsúfoltatásakor, amikor már-már mi is úgy érezzük, hogy értelmetlen mindez, hadd bízzuk oda magunkat hűséggel Szentlelked megsegítő és megtartó erejébe.

Könyörgünk Urunk azokért a keresztyénekért szerte a világon, akik hátrátételt, üldöztetést szenvednek a Krisztus nevéért. Őrizd és óvd meg őket. És könyörgünk Urunk azokért, akik őket üldözik, azokért, akik a Krisztus gyermekei, követői, a Krisztus barátai kárán kötnek barátságokat ma is, sokan. Fordítsd meg szívüket és engedd, hogy hallják Szentlelked erejében a zsoltár szavát: királyok, okuljatok, bírák, okuljatok, csókolgassátok a fiút. Segítsd meg Urunk a Krisztus népét a mai világban, sok nehéz helyzetében, küzdelmében, harcában. Kérünk Mennyei Atyánk gyógyító szeretetedért, a betegekért, elesettekért, súlyos helyzetben levőkért. Kérünk Urunk a nyomorúságban élőkért, szabadításodért. Kérünk Urunk a szomorkodókért, a gyászolókért, add nekik vigasztalásodat. S engedd, hogy a Te Igéd, melyet ma olvastunk és hallottunk, áldott magvetéssé legyen bennünk, hogy még inkább igyekezzünk Hozzád közel szeretetedben, szent hűségedben, örökkévaló irgalmadban. Krisztusért kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen